

Andreas Palmaer

**De man
zonder gezicht**

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

INHOUD

Voorwoord	– 5
Het Skype-gesprek	– 9
Kinderen met zwarte ogen	– 15
Het verhoor	– 23
Vier kleine vingertjes	– 31
9 – 35	
Het beste computerspel ter wereld	– 49
De man zonder gezicht	– 57
Love betekent liefde	– 67
Goatman	– 75
Het monster in de klerenkast	– 89
De baas in huis	– 95
De babyfoon	– 107
Het verlaten pretpark	– 115

Een met takken afgedekte
grot was de beste
verstopplek ooit! Ik was
echt niet van plan
tevoorschijn te komen,
hoe hard ze ook zouden
roepen.

Niet dat ze me nu nog
riepen of dat ik kon
antwoorden, al zou ik
het willen.

Ik lag er immers al meer
dan drie jaar.

Het Skype-gesprek

Je zit voor je computer en je hebt niets te doen. Het is avond, half zeven, maar buiten is het inktzwart. In je kamer is het al even donker. En stil. Het enige wat je hoort, is het gezoem van je computer en het getik van de klok aan de muur in de kamer naast de jouwe.

Je bent alleen thuis, je ouders zijn uit eten.

Geweldig! denk je eerst. Nu kan ik eindelijk doen waar ik zin in heb. Maar eerlijk gezegd verveel je je. En je voelt je alleen. Je hebt oude voetballegendes gegoogeld en een gelig filmpje bekeken van een schildpad die tegen een plastic slipper aanrijdt.

Je schrijft een paar berichtjes, maar geen van je vrienden antwoordt op de chat. Je opent Skype, maar er is niemand ingelogd.

Je neemt een slok van je fris en leunt achterover in je stoel. Kijkt op het klokje op je computer. Als die op 19.04 uur staat, probeer je je adem tot de volgende minuut in te houden, maar lang voor het 19.05 uur is krijg je kramp in je longen en adem je weer uit. Snuuuuuuuurk. Saai.

In plaats daarvan ga je tellen. Je probeert in een minuut precies tot zestig te tellen, als er eindelijk iets gebeurt. Je schrikt je een ongeluk als uit de luidsprekers het bekende, elektronische melodietje klinkt.

Een Skype-gesprek!

Het is een onbekend nummer. Maar een beetje praten kan toch geen kwaad? Het is absoluut leuker dan je adem inhouden. Je zet je koptelefoon op en drukt op de groene knop op het scherm. Maar aan de andere kant is het stil. Je hoort niet eens geruis op de achtergrond.

‘Hoi,’ zeg je voor je bedenkt dat er aan de andere kant misschien een Amerikaan of zoiets zit. Je buigt dichterbij de microfoon van de computer.

‘Hello? Is there anybody out... there?’

Je kijkt naar het kleine cameraatje aan de bovenkant van je scherm. Dat staat aan.

Het blijft stil.

Dan hoor je een schelle, gemaakte stem, de beller praat jou na, hij heeft een zwaar accent: ‘Is dèr ennibaddy out dèr?’ Dan volgt er een hese lach. Iemand maakt je belachelijk.

‘Kappen,’ zeg je boos. Je wacht.

Geen antwoord, geen geruis, niets.

‘Wie ben jij?’ zeg je in de microfoon. ‘Hallo, zeg eens wat!’

Dan verschijnt er opeens een figuur in het kleine scherm. Maar geen gezicht. De persoon die jou belt, zit in een bijna net zo donkere kamer als die van jou. Het beeld is korrelig, je kunt alleen wat contouren onderscheiden, je kunt vaag zien dat er iemand zit.

Je hoort die hese lach weer. En je krijgt het benauwd.

Als je de lach weer hoort, lijkt die tegelijkertijd ver weg en dichtbij.

Je trekt je koptelefoon van je hoofd, maar je kunt de lach nog steeds horen, harder, alsof die uit jouw eigen kamer komt.

Je hart gaat als een dulle tekeer terwijl je dichterbij het scherm buigt, je durft je niet om te draaien. Je doet het bureaulampje naast de computer aan en plotseling gaat er ook een lichtje aan bij degene die jou belt. Nu kun je het beter zien. Je

kijkt naar een achterhoofd. Je kunt haast niet geloven wat je ziet. Je weigert te geloven wat je ziet.

Het is jouw hoofd. Iemand staat in jouw kamer te filmen.

Je hoort snelle voetstappen in je kamer, je draait je met een ruk om en...

Het enge was niet dat ik
een schedel onder een
ondersteboven liggende
houten roeiboot op het
strand had gevonden.

Het enge was ook niet dat
die tegen mij zei dat ik
hem mee naar huis moest
nemen.

Het enge was wat hij
vervolgens eiste dat ik
zou doen.

Kinderen met zwarte ogen

Waarom lees ik voor ik ga slapen altijd dingen waar ik bang van word? Waarom kijk ik naar dingen waarvan ik het zou willen uitschreeuwen van angst? Als je erover nadent, is het eigenlijk volkomen idioot. Het stikt op YouTube van de clipjes met schattige baby's en knuffelige hondjes die in waterplassen springen, je wordt er gewoon helemaal vrolijk van. Waarom scrol ik dan door *creepypasta.com* en de griezelsite op Reddit, waarom luister ik naar de podcasts *Creepypod* en *Nosleep*?

Af en toe begrijp ik geen bal van wat ze zeggen of van wat er staat, want bijna alles is in het Engels. Dan zoek ik de woorden op en lees 'long fingernails against wood' betekent 'lange nagels tegen hout', bibber.

Het is een doodgewone woensdag en ik moet lang, een paar seconden, wachten tot de computer is opgestart. Ik tik een paar zoekwoorden in en kijk of er nog nieuwe verhalen zijn gepost. De website is rood met zwart, maar net als ik op de titel 'Jeff the Killer' wil klikken, hoor ik voetstappen op de trap. Met een snelle beweging klik ik mijn noodgevallenwebsite tevoorschijn.

'Hoi mam!' Met een glimlach draai ik me om.

Mama heeft een fles mondwater in haar hand. Ze tuurt naar mijn computer.

'Wat ben je aan het doen?' vraagt ze.

Ik schuif mijn bureaustoel naar achteren zodat ze het hele scherm kan zien.

‘Ik zoek informatie over Europese vlaggen,’ zeg ik. Ik wijs naar de aardrijkskundesite op mijn scherm. ‘Wist jij dat er op ziekenauto’s hetzelfde kruis staat als op de Zwitserse vlag?’

‘Echt waar?’ Mama straalt. ‘Is dat huiswerk, of zo?’

‘Nee, ik vind het gewoon interessant. Vlaggen bedoel ik.’

‘Nou, dan zal ik je niet langer storen.’ Mama draait met een glimlach de dop van de fles mondwater, neemt een slok, gorgelt even en steekt haar duim omhoog.

‘Mam, jij stoort echt nooit, hoor. Welterusten!’

Zodra ze de deur achter zich heeft dichtgedaan, klik ik die slaapverwekkende vlaggensite weg en ga verder met ‘Jeff the Killer’. Het gaat over een lachende moordenaar. Ik scrol snel langs een deel van de tekst dat gewoon te eng is om te lezen.

Ik probeer rustig te blijven ademen en klik op het volgende verhaal. Alweer een verhaal over Ticci Toby, een jongetje dat op school werd gepest en dat een van Slendermans discipelen werd. Hij hoort vreemde stemmen in zijn hoofd, loopt rond met een bijl en is gewoon knettergek. Nadat ik ongeveer de helft van het verhaal heb gelezen, kom ik erachter dat ik het al ken, dus klik ik op een nieuw verhaal met de titel ‘Kinderen met zwarte ogen’.

Die staan ’s nachts voor je huis liedjes te zingen, ze hebben een bleke, grijzige huid en dragen ouderwetse kleren. Niemand weet precies waar ze vandaan komen, maar net als met vampiers is het van levensbelang dat je ze niet je huis binnenlaat. Ze kunnen namelijk zonder jouw toestemming niet binnenkomen.

Als ik een half uur heb rondgeklikt op de site, is het tijd om naar bed te gaan. Nou ja... naar bed gaan is niet direct hetzelfde

als gaan slapen. De verhalen die ik heb gelezen spoken door mijn hoofd, ik blijf er maar aan denken!

Na een hele tijd doe ik mijn bedlampje uit. Dan lig ik met mijn hoofd op mijn kussen uit het raam te staren.

Buiten is het pikkedonker, maar ik kan de omtrekken van de boom in de tuin nog net zien. Door het open raam hoor ik de bladeren ruisen in de wind. Ik lig doodstil te luisteren en na een tijdje hoor ik ook iets anders. Kinderstemmen?

Dat kan niet. Ik kijk op mijn wekker, 00.14 uur. Kleine kinderen horen op dit tijdstip toch niet meer buiten rond te zwerfen?

Nu beginnen ze te zingen, het klinkt als een of ander oud kerklied. Ik hoor vaag wat ze zingen: 'Ik heb u lief van ganser harte Here, Gij immers zult het onheil van mij weren...'

Ik kruip uit bed en loop naar het raam.

We wonen in een vrijstaand huis en mijn slaapkamer is op de bovenverdieping, daarom zie ik vooral duisternis als ik naar beneden kijk, op de oude, roestige schommel vlak bij het hek na dan.

Maar als ik met mijn bureaulamp naar buiten schijn, zie ik ze staan. Op het grasveld staan kleine kinderen zachtjes te zingen.

Ik zou bang moeten zijn, maar ik ben vooral nieuwsgierig. Die kinderen doen mij ergens aan denken. Ik sluip voorzichtig de trap af, maar ik struikel bijna in het donker. Ik doe de voordeur open en zoek op de tast naar het lichtknopje van de buitenlamp.

De kinderen draaien zich naar mij toe op het moment dat het witte licht over hen heen stroomt. Ze zijn bleek, hebben viezig haar vol klitten en hun kleren zien er ouderwets uit. Een jongetje heeft een overhemd zonder kraag aan en een van de meisjes draagt alleen een geruit jurkje.

In haar hand heeft ze een roestige schaar.

Die kleren zijn veel te dun, het is buiten zo koud dat je adem wolkjes vormt. Uit mijn mond dan, niet uit die van hen. Ademen ze niet?

Maar dat is niet het engste. Ik begin pas echt te rillen als ik naar hun ogen kijk. Het zijn net zwarte gaten, ze hebben niet eens oogwit.

Dus dat zijn nou...

Weet je hoe het is als je iemand van de tv of een bekende voetballer op straat tegenkomt? Eerst kun je haast niet geloven dat ze zomaar voor je staan. Dan wil je een selfie met ze maken of vraag je een handtekening.

Zo voelt het nu ook, want ik weet wel wie dat zijn. Kinderen met zwarte ogen.

Ik heb zeker tien verhalen over ze gelezen.

Het verschil tussen de kinderen in mijn tuin en een tv-ster is dat kinderen met zwarte ogen gevaarlijk zijn.

‘Mogen we binnenkomen om te telefoneren?’ vraagt het jongetje. Hij houdt zijn hoofd scheef. Hij probeert er schattig uit te zien, maar daar wordt hij alleen maar enger van. Ik staar naar zijn ogen en slik.

‘We zijn zo klaar,’ zegt een meisje met een onnatuurlijk hoge stem. ‘We moeten even mama bellen.’

Jullie hebben geen moeder, denk ik. En als jullie er een hadden, dan hebben jullie haar vermoord.

Ik kijk naar het meisje met de schaar in haar hand. Met een grote grijns op haar gezicht knipt ze ermee in de lucht.

Voor de verandering ben ik blij dat ik die griezelverhalen heb gelezen, want nu weet ik de belangrijkste regel: laat ze absoluut, onder geen beding, nóóit binnen. Kinderen met zwarte ogen moeten toestemming krijgen om binnen te komen. Anders kunnen ze niet over de drempel stappen.

Ik zou de deur op slot moeten doen, de trap op rennen en me in mijn kamer verschansen, maar ik kan het niet. Ik bedoel, kinderen met zwarte ogen, hoe groot is nou de kans dat je die in het echt ziet?

‘Dit is echt ziek, ik kan niet geloven dat jullie echt bestaan,’ zeg ik.

Ze lijken niet te luisteren, het jongetje gaat verder: ‘Alsje-blijft, we hebben het zo koud, mogen we binnenkomen, dan kunnen we mama be...’

‘Jullie hebben het niet koud,’ onderbreek ik hem. ‘En jullie hebben ook geen moeder.’

Het meisje verstevigt haar greep om de schaar en lacht geforceerd.

‘We willen *echt heel graag* naar binnen,’ zegt ze met hese stem.

‘Dat weet ik,’ antwoord ik. ‘Maar dat zal niet gebeuren.’

Opeens voel ik een hand op mijn schouder. Ik was zo bezig met die kinderen dat ik de voetstappen op de trap niet heb gehoord. Het is mama.

‘Maar Frida, toch!’ zegt ze. ‘Waar zit je met je verstand? Wat gedraag jij je onbeschoft, zeg.’

Nee, NEE!

Ik weet wat ze van plan is, ik draai me om om haar tegen te houden.

‘Daar staan een paar arme kindertjes buiten in de kou,’ zegt mama luid. ‘Kom maar gauw binnen, lieve schatten, lekker de warmte in!’